

Nytt liv – Med nya lungor

8 januari 2009 förändrades mitt liv för alltid.

Transplantationskoordinatör från Universitetssjukhuset i Lund (USiL) ringde vid 18-tiden på kvällen. - Hej Annette. Hur mår du? - Bra svarade jag. - Jag har två nya lungor till dig. - TVÅ, svarar jag, ska väl bara få en? - Nej, du ska få två nya lungor i kväll. Nu kommer en taxi och hämtar dig.

För två år sedan efter en rejäl lunginflammation, började jag få det ännu värre med andningen. Först fick jag en rullator och ganska snabbt en rullstol. Tog kontakt med min lungläkare på Umas Eeva Piitulainen i januari förra året. Hon talade då om för mig att nu var det dags att skicka mig till transplantationsenheten i Lund för en utredning. Jag protesterade och ansåg att jag inte var där än men hon beställde en del undersökningar och gav mig en ny tid. Pratade en del med mina 2 barn och min sambo om hur de ställde sig till det. Sonen tyckte först, helt klart ska du göra det. Sambon sa, du ska göra som du känner för.

Tre månader för genomgång.

I september var det dags för de första undersökningarna och samtal med teamet på USiL. Det var med stor spänning och många fjärilar i magen jag åkte dit. Var säker på att de skulle säga nej direkt för att de ansåg jag var för frisk.

Första undersökningen var gångtest och utandningsprover hos sjukgymnasten Tove Alvå. Därefter var det röntgen för att kolla benmassetäthet. Sen var det dags för första läkarbesöket, hos Ingrid Skog. Hon talade om för mig att jag hade benskörhet och man skulle börja medicinera detta. Kändes som jag föll redan på startlinjen av min utredning. Fick lite olika tabletter och dropp. Ny tid för att kolla om den medicinska behandlingen hjälpt, men det hade den tyvärr inte.

Man bestämmer sig för att gå vidare med min utredning. De kollade hjärta, njurar och gjorde kranskärlsröntgen och gammaröntgen av lungorna. Cykeltest där man mätte blodgaser. Tog även en hel bunke blodprover.

Sista steget var att träffa en av kirurgerna som avgjorde om jag var lämplig eller inte för transplantation. Sen var det dags för läkarna att konferera om hur det skulle bli, operation eller inte.

Jag insåg att jag var där.

Tisdagen den 16 dec 2008 ringer Dr Ingrid Skog. Grattis Annette, du är nu på väntelistan för en lungtransplantation. Känslan då är svår att beskriva. Där var för mig något så stort som jag inte riktigt visste hur jag skulle hantera. Jag skulle få en ny lunga. Jag var fortfarande inte klar psykiskt och blev inte det förrän nyårsafton. Sa då till min sambo - Nu är jag redo, Nu får det lov att ske.

Jag kände ingen rädsla utan bara en otroligt stor glädje.

Telefonsamtalet 8 januari! Sambon var på styrelsemöte i danska alfa-1 föreningen. Jag var hemma hos mina barn och ringde runt till mina syskon och föräldrar. Sambon hann till Lund innan mig och barnen. När vi kom dit så var det dags för röntgen, blodprover, dusch, hårtvätt och rakning. Mina anhöriga var med fram till det var dags att rullas in mig på operationsrummet.

Det var hårt att säga hej då när man kunde se rädslan i deras ögon men samtidigt glädje för att jag skulle kunna få ett nytt liv.

Allt gick bra.

Operationen tog ca 7 timmar och det hade tydligen varit rätt så snabbt, normalt tar en enkel ca 6 timmar. Redan dagen därpå var jag uppe och satt i en stol och drack en Pucko. Har bara ett svagt minne av detta.

Framåt kvällen fick jag andningsproblem inte pga. mina nya lungor utan för att jag andades fel. Efter en vecka beslutas att jag ska vara nersövd en längre tid så att kroppen kan återhämta sig. Man gör även en trakeostomi, dvs. ett lufthål i strupen. I början var det enbart för luft. Senare satte man in en pratventil och jag kunde prata på i mitt gamla mönster. Körde slut på mig själv så de sövde ner mig och kopplade respiratorn igen. Så höll jag på fram och tillbaks.

Det var jättetufft för sambon som satt vid min sida hela tiden. Barnen kom på besök och mådde inget vidare av att se sin mamma med slangar överallt.

Därefter går det framåt och jag får förbli vaken. Efter ca 3 veckor på thiva flyttas jag till thorax avdelning. Där börjar min rehabilitering. Jag kunde

varken stå eller gå när jag kom dit. Allt av muskler hade ju försvunnit både innan operation och efter.

Intensivträning på Orup

7 veckor senare lämnar jag sjukhuset och får en plats på Orup rehabilitering som ligger bredvid vackra Ringsjön vid Höör. Där får jag hjälp av sjukgymnaster och arbetsterapeut och övrig personal. Efter 6 veckor på Orup var jag redo att gå ut i livet igen.

Redo för livet.

Permobil, rollator, rullstol och pariboy, det första jag gjorde var att lämna till baka alla lånade hjälpmedel. Vilken seger det var!

I dag gör jag saker som jag inte kunnat tidigare. Styrketräningar och jag har varit i Folkets park med barnbarnen i 5 timmar. Sånt man bara drömt om.

Jag är otroligt tacksam för mitt nya liv och mot min donator som gjort detta möjligt. Vill också tacka alla som hjälpt mig under denna tid, för all er kunskap som ni givet vidare till mig.

Tack, ni är guld värda.

Annette Wallbäck